

Pe vechi cărări cugetând

Nițu Cristina

Zorii zilei tocmai s-au ivit:
In zborul lor pe cer au croit
Vata de zahar roz și pufoasa
De păsări călătoare încet culeasa.

Tremura plopul in răcoarea dimineții
Scuturandu-si pijamaua de culoarea ghetii.
Vantul il mai ciupește nițel-
Ca sa încheie socoteala cu el.

Se strecoară din vizuina un oarecare ghem
Croindu-si cale printre trunchiurile totem:
Isi lasa la iveala doi ochi tucii
Si cele doua urechiuse cafenii.

O ia la galop printre falduri de frunze
Se lovește de-o ciupercă si își cere scuze.
Si apoi de cumatrul lup s-a izbit!
Nu-i asa ca ariciul nostru e cam adormit?

De va intrebati ce a făcut amaratul lup
Ca răspuns la actul de agresiune mut
Aflați ca nu prea s-a istovit
Micuțul începător abia l-a nimerit.

Cineva se tot leagănă zglobiu
Pe o creanga de nuc pitic,
Aripa-i se inalta-n glas viu:
Sa îmbrățișeze soarele e dornic!

Chemata în taina de o voce mladioasa
Apare în cale o minunata craiasa.
Se spune ca-i cea mai dragastoasa
Când greierul ii așterne slova aleasa.

Astfel pădurea își cerne ziua
Îmbrățișând cu drag reveria
De-al toamnei pas blând
Pe vechi cărări cugetând.